

Vidimus plerumq³ distinctionem virtuale[m] fieri p[er] plures
contus inaequales, q[ui] a ligni d[omi]ni accidit, potest n[on] ea
distinctio perfecte constare unio in contu, ut si uno m[od]o
seruicordiam ac iustitiam d[omi]ni in d[omi]ni u[er]is o[mn]ibus, q[ui]
in his diu[er]sitate[m] apprehendamus, q[ui] nec in apprehensione in
pot[est] e[st], cum probabiliter in uno simplici contu plura p[er] modu[m]
plurim[um] possimus apprehendere, nec in iudicio, q[ui] una sim-
pliciter constare g[er]it in logica d[omi]ni impossibilitate
presentatio. Ob[er]o q[ui] nulla tunc temporis dabitur distinc-
tio inter res q[ui] ita concipiuntur. Et sequela, q[ui] nulla est
distinctio a p[er] se, nisi, nulla est potest e[st] p[er] virtutem: q[ui] absolute
nulla est d[omi]ni distinctio. Nulla e[st] p[er] virtutem apparet facile
q[ui] hac tunc d[omi]ni, cum sub diuisis contibus t[er]m[in]o ob[er]uamus mul-
tiplex denominati: sed hic non dantur plures contus a g[er]o,
ea denominati sumati: q[ui] absolute nulla est distinctio.
Res d[omi]ni d[omi]ni unu[m] contum g[er]itaturae q[ui] representatur multiplex
est, quod sufficit ad denominandi a ob[er]uati distinctio.
De distinctio[n]e u[er]is rationalis maius
est dubitatio, absolute n[on] uidetur uno m[od]o semper constare
re contu in propositionibus n[on] identis idem a p[er] q[ui] d[omi]ni
ca[us]a et sub[er] contus est, solumq[ue] uidetur fieri eius lepe-
ritio et comparatio; ita loar. disp. 7. Sect. 1. no 3. Unde
argues nullam e[st] distinctionem u[er]is la notantis. Et
probat q[ui] a p[er] se nulla est, ex contibus non pot[est] deduci:
q[ui] e[st] d[omi]ni. Non pot[est] deduci ex contibus facile probati, q[ui] h[ic]
unus in d[omi]ni le p[er]tentaturae, e[st] g[er]itaturae q[ui] p[er] se nulla
m[od]o dici potest multiplex: q[ui] non potest e[st] ob[er]uati d[omi]ni
minare distinctum. Sed dici potest e[st] contibus sub d[omi]ni
so respectu sub[er] et d[omi]ni censei multiplicem, ut
attenuemus contus h[ic] in distinctionibus sumendos e[st]
mat[er] et om[n]e id quod h[ic] ab ob[er]is. Res in et si contus
unus sit, u[er]o le p[er]tentaturae, q[ui] n[on] sit e[st] multiplex

in representando, quod satis est ad distinctionem loquutionis
h. Potest q' hanc unio in se continet, qd n' in de iudicando
rem sit, sed et de conti, simpliciter apprehensivus, nam in his
unio in pot' apprehendere identica propositionem.

Sunt aliqui q' ad perfectam uniolem
distinctionem per duos contrus q' inaduate obvi per-
cipimus 3um leguntur in quo se presentat facta distinctio.
Potest hanc inia confirmari, q' in dicitur contrus, non cog-
noscat ipse facta distinctio: sed obvi non potest
tale denominari nisi sub contru in quo illa facta se pre-
sentat: q' ratio tertius est admittendus qui id probat.
Absolute in dicitur n' est opus tertio contru, sed duobus
tam constare distinctionem, et probat q' obvi dicitur
in prima a contrus q' efficiunt distinctionem: sed duo
illam efficiunt: q' satis sunt ut denominent obvi
distinctionem: efficiere uo illam pot' q' tertius quem ad-
dunt supponit rati distinctionem factam. Ad pro-
bationem vero dicitur posse illis duobus contrus
factam distinctionem se presentari, id uo n' opus est. Nam
obvi potest dici distincti, a contrus q' distinctio-
nem inducunt exerce' ad quam denominationem non
opus est ut apprehendat' facta lectio distinctionis:
q' dici potest distincti a ipsa se loq' q' et prolatione
conp'is, l, primario, l, secundario in illis potest a lue-
te, et si non luceat dicit' obvi exerce' distincti
per contru, q' facta a loto tale dici non possit.

Articulus Quartus

Agno nam in his facta distinctione rationis.

Proximam distinctionem loquutionis rationata huius functione in
secunditate et eminentia obvi; mo uedendum est unde

unde proueniat tam illa, quam distinctio quaeuis a re uis
cap. in illis. certum igitur est prouenire ea imperfectione.
cum n. in illis permulta obstat, ut in se tunc percipere
non possit, sed ob defectum luminis ut Deum extra partem
cognoscere non possumus, sed ob defectum per uim, cum pro
prias obiecti species non habeat, sed per alicuius in illis conditio
incipit rem quae est in se una et simplex ad illam simili
rationem, quantum habet proprias species et quae inter se distin
guntur ex natura rei. Proueniat et ab intrinseca imperfec
tione ipsius intellectus qui nisi a leuati non habet capacitas
tam ad aequata integritati et amplitudini obiecti, et ita
quodammodo per partes diuidendo et accommodando il
lud sua capacitate distinguit quod a se. Quia unum est.

Hic positum iam per agno intellectus fiat dis
tinctio uis, nimirum ab eo qui non cognoscit rem distinctam de
est. Unde patet Deum in primis non formare talem distinc
tionem quae est in re. Bar. de Deo Uno et Trino tract. 1. lib.
1. cap. 13. Vasq. 1. p. disp. 118. cap. 2. et B. Giffij Lib. 2.
tract. 6. cap. ult. et probatur quod si Deus posset facere
distinctionem uis, cognosceret sua attributa ita distincte
sed hoc est falsum. Minus probatur quod ex distinctione inter
attributa uis ualeat negare quae unum attributum negatur de
alio, possumus quod dicere V. G. Modus non est iudicium
sed ex diuina Intellectione non potest ea casu locare
quod; quod Deus non efficit distinctionem uis. Minus pro
bat, quod intellectus diuinus uis suorum attributorum est pure
speculatiuus: quod non induit aliam negationem, aut debet in
hunc modum uis ipsa quam in se habent, antequam notum in
re hinc modo ab intellectu apprehendantur: sed antequam
attributa ita apprehendantur, nullam in se et ab ipsa
censura diuina habent distinctionem: quod nec illam habent per
intellectum diuinum.

2. Deus cognoscit res vti sunt in se quod dicitur: quod non potest efficere distinctionem vti. anis certum est. Contra probatur, quod res vti est distincta et diuisa in se: quod quando cuius cognoscit distincta non cognoscit vti est in se: sed Deus perfectissimus cognoscit res vti sunt in se: quod nullam efficit vti distinctionem

Henr. quod lib. 5. q. 1. Contra hanc sententiam sentit imprimis qui existimat posse attributa a Deo distinguere vti ubi ad creati. probat quod Deus concipit sua vti ut intelligente et intellecta, nimirum sub loci uiginti et sub loci octi: quod distinguit vti a b centia. Et anis falsum est, et adumere quod erat probandum. Nam Deus non cognoscit vti est et intelligente distincta, sed cognoscit se ipsum perfectissimus et simplicissimus, et in illo autem nulla est distinctio inter ipsa attributa. Inter attributa et centiam.

2. q. 3. probatur quod in Deo datur sufficientis fundamentum ad illam distinctionem: quod illam facit. anis patet quod procedi oportet diuisa vti distinguatur, sed distinctio vti est quodammodo secundum distinctionem vti, quod fit a b in se per nimirum ad res distinctas vti: quod datur in Deo fundamentum ad distinctionem vti. Denique concedendum anis negando contra, non enim negamus Deum efficere distinctionem vti ex de se. primum: sed propter in se vti distinctionem diuisi vti qui non potest cognoscere res nisi vti in se sunt.

Quod dicimus de vti diuisi intelligendum est et de vti Beatorum, cui propter illum statum perfectissimum conuenit res cognoscere vti in se sunt et non cognoscere imperfecta, quibus est illa gratia se distinctio vti, cum non vti formetur ut

obli ut est ap. rei. Nam et p. in doccat ois quia s.
serunt Deum non faceres distinctionem ois, quod su-
perius de h. l. m. s. Si

Si queras in v. Deus eam distinctionem
cognoscat, affe. respondet, Et illam non efficiant, nam per
multa Deus cognoscit, q. propter imperfectionum quo herit
non efficit, cognoscit n. notum distinctum non in d. is urit:
cognoscit notum iudicium falsum non in dicendus est herit
causam cognoscit, et plura alia q. consideranti false patent.
Sicemadmodum ego ut h. eam cognoscit falsam, non falsis est
ut formam cognoscit de falsa cognoscit, quam a h. u. h. ita
et ut efformet distinctionem ois non efficit, cognoscit
lam ab alio factam: sed opus est ut illa primario effor-
mem. Et confirmat, q. cognos. qua p. p. sic distinctionem ois
immediate cadit supra obli, quod ab illa denominati dis-
tinctionem: sed hac cognos. immediate tendit in cognoscit
ab alio efformatam non in obli: q. q. illam h. e. non e.
dicendus efficit distinctionem ois, Et uere dicatur ea
cognoscere.

Cognoscit q. Deus distinctionem ois
quam humanus efformat intell, q. illi semper p. ens e. et
perspectum q. est in hominum mente, in qua est distinc-
tio ois. Sed obli. f. Cognos. q. tendit immediate in
cognoscit a h. u. tendit et saltem d. in i. h. u. ob-
li: q. Si Deus cognoscit meam cognoscit distinguenti
obli: etiam cognoscit obli d. distinctum: sed in illa
ap. Rei non d. ulla distinctio: q. Deus efformat
distinctionem ois. Recur. distinguendo prius conseq. uent.
cognoscit obli distinctionem absolute nego, cognoscit
obli distincti in mea cognos. ^{incedo} at uo id nullam
importat le pugnantiam, ut ex superioribus facili
apparebit. Nam ad hoc ut efformet distinctionem ois

opus est ut concipiam plures res distinctas in ob, qd
 repugnat perfectioni Divina cognitionis. at cognoscere ali
 distinguere illas res, q' ap' dei unum sunt, im abest a su
 ma perfectione cognitionis, ut sume perfecta ei non possit nr
 cognoscere, supposito quod in istis creatis sit distinctio.

Eadem via est laic de ente lovi, de
 quo similit' dicitur non frigi a Deo, cognosci si faciemus
 ab humano intellectu. Primum patet, q' Divina cognitio, quam
 Deus efformat est perfectissima: q' non potest per illam
 efficiens ens lovi, q' cognitio qua efficitur ens lovi est
 perceptio dei non ut est ens. V. g. in Deo ap' dei
 nulla datur creatio, et in dei intellectu ad illam:
 q' qui cognoscit et frigit faciem velocem in Deo non il
 lum cognoscit ut visus est: sed cognitio qua non percipitur
 res ut visus est, est imperfecta: q' cognitio qua efficitur
 ens lovi est imperfecta, et perfecta non datur in Deo.
 2^m probati. q' Deus perfecte comprehendit q' dicitur
 in humano intellectu: sed in isto sunt entia lovi cum actu
 affirmantur: q' entia lovi a Deo cognoscuntur.

Contra hanc doctrinam oby. Qui
 cognoscit entia lovi dat illis esse obiectum in intellectu sed
 quicumq' dat esse obiectum enti lovi, istud affirmat: q'
 si Deus cognoscit entia lovi efficit illa. Maior est
 certum, cum nihil, s' reale, s' lovi cognosci possit, q'
 obiectum existat in mente. 3^m probati, q' affirmare
 ens lovi nihil aliud est, quam dare illi esse obiectum
 cum aliud heri non possit. Propter hoc argumē
 tum sunt aliqui q' concedunt Deum s' absolute
 non cognoscere entia lovi s' illa efficiere. Re sit
 in concedendo ens lovi a quo modo existere obiectum
 in mente Divina, non in effici a Deo. ad hoc n' opus
 est, ut ens lovi primo et immediate cognoscatur

at uo Deus non illud cognouit immediate, sed mediar
 ribus nostris uocantibus, qd primo et immediate fit.
 Unde cum Deus supponat ens uois a nobis factu illud
 non efficit, quia propri opus est ut in ente uois qd fit
 non cognoscatur a liud e, nisi illud qd hie obicit
 in meo intellu, nam cognoscere e obicitum, quod habet
 in intellu alt entis non est illud efficit, sed factum
 supponere

Inhabis. Effus lealis q Romae pductus
 est, si conuincat pductat' diu proprie pen: q' et ens uois
 quod ab humano intellu fit si Diuo intellu obicitur ab es
 et imple. Penit negando contum. Maior laio est, q' unaque
 que actio dicit ee effus leali independentera a laio:
 at uo ens uois obicitur Diuo intellu supposita opoe re
 at agno primario fit. Hinc est qd licet ab aeterno Deo
 cognouerit entia uois non in illa efficiat, sed semper
 illa cognoscat q' cum ad nostros uocatus agno primario
 fuerit et qd ab aeterno illi sunt ptes: Inaug' illi
 conit creatis obicitur, et illius uois obicitur. En s
 uois, qd in tali conit elucet, et si actu prius Deus il
 lud cognoscat quam creatis intellu, q' eius uocatio
 aeterna est et inuariabilis semper in cognoscat
 ens uois ut representabile a b intellu humano, quod
 non est illud efficit, sed factum, q' factibile a b
 alio supponere, et percipere, Et pmpri hanc cog
 nitioem a liquo mo existat in mente Diua. Ita
 m' ab hoc loco paululum aliena uide a pud Ioan.
 disp. 54. et loco superius cit. Varg. disp. 118.
 Gillium Lib. 2. trat. 6. cap. ult.

Art. 5. Qua distinctio datur in pntia

Ex his distinctionibus nulla est q' a divisione inter præ-
 ta non leguntur. Alij n' lealem postulant sed immerito
 cum modo leali a le modificata distinguere non possint, et
 in præta efficiunt ut q' ubi et le la. Nec et actio et pas-
 siva, aut ubi et situs in se possint distare. leali distinc-
 tione. Eius in sua Author est Venetus, q' propterea cogere-
 retur hic in præta agnoscere, nimirum substantiam, quan-
 titatem et Qualitatem q' tantum in se leali distinguuntur,
 le ligant a b' illis et in se non in distant. Alij pro-
 pterea modalem legunt, suntq' prope modum hi q' q'
 q' maiorem distinctionem virtuali inter gradus Me-
 tapitōs admittunt. Ita Fons. s. Met. cap. 7. q. 3. Sec.
 3. Sicut ibid. q. 6. et alij plures. Probant. Præta-
 talia enim non finguntur ab inthio: q' ante se in eis
 ope em hent distinctionem: sed nulla est in vniuerso
 tali quam ita potest fieri: q' talis modaliter
 debent inter se distinguere. De his negando certam. hāc
 et si ens uenem sit ad lum in q' uem a b' alio distingue-
 tur. sic se hent diuisa a b' buta, si quā Metaphi
 sub eodem g'ie. Qui n' negabit Misericordiam et ius-
 titiam diuinam hominem et animal' c' entia lealia?
 et in non distinguuntur inter se nisi tantum ratione

Probant 2. Præta sunt primo
 diuisa: q' distinguuntur ex nā lei. s' on' i' probati, q' ma-
 gis inter se distant q' primo diuisa sunt quam q' sub a b' q'
 g'ie conueniunt: sed spēs oēs sub eodem g'ie differunt
 ap' lei: q' a b' h'ori ita different præta. De his negando
 certam. et ad uniformem diuis nec et spēs sub eodem
 g'ie semper differre ex nā lei. Nam le laō simili h'ori
 n' et dist' in diuis q' sunt sub eodem g'ie quem
 adu' uirtute in distinguuntur a dent' uem q' uem sunt
 ita certam inter se. Licet q' n'ra præta ha' uirt' ap' lei

non distinguuntur. Si n. possunt e^a una m' realiter, ut
sunt qu^o Methaph^{is}: at uo ut in praesentia digerentur op^o
e^a ut multa sunt, quod non possunt heri, nisi a b in-
tra distinguantur.

Vesq. 1. p. dis p. 22. no. 11. et dis p.
173. no. 5. assent accidentium praesentia ratio distinguit
ex na lei a substia, q' uo ex accidentibus conflantur pos-
se tm virtualiter distingui. Probat. q' accidentia in-
haerent substia: q' debeat distingui ap' lei a substia. Ut
huius argumenti solutionem per u^{er}as ad uerba q' d^o
ram a b i co posuimus, inter acci^a alia e^a physica
alia logica. Physica sunt iha q' ap' lei substia adue-
niunt illisq' inhaerent, & immediate p' suam entitate
si solum modaliter distinguantur a substia, & mediante
inherence, si beati separantur. Logica uo sunt acci^a
q' non adveniunt substia, sed per modum s^u aduenientis
anobis concipiuntur, nimirum ut eas q' immediate in
ipsa substantia fundantur, & in se ipso quomediante
substiam denominat. De physicis igitur accidentibus
bene probat argumentum distingui a substia ex na lei,
non probat tm de accidentibus logicis q' anobis concipiun-
tur ut s^u aduenientes substia, cum tm ap' lei sint
ipsa substantia

Planum igitur est sufficere uirtualem
distingtionem in praesentia. Hae est soar. dis p. 39. sect. 2.
no. 21, et eorum quos citat. Probat' in primis ex u^{er}ba
h^une a legum opinionum. Deinde q' sufficit distinctio
virtualis ut una. dicantur de hoc praesentia et n' de alio.
Sed de lebe dicimus, heri e^a ad aliud, de praesentia uo heri
e^a a resolutionem. Ut. q' acci^a non potest e^a ap' lei u^{er}
passione, et necessitate sua. Ut, si propositione sumantur
q' non distinguuntur ap' lei. Fatetur tm hae argumenta

est infima, posse facile infringi, nam nituntur aucto-
 ritate, supponuntur enim primum a beata traditione,
 cum in nulla eorum intellectus satis aalumnijs uendicet,
 dicitur in locis dictum est. Suppositis uo eo numero bene
 procedunt, si dicitur ac ubi a his et passis est. nulla uo
 possunt differre a p. lei. De his in proprio loco.

Ult. in hac ma aduertendum est
 attributa Dina et si uirhate distinguantur in se, et
 ab eentia, non in posse a nobis concipi, ut accia adueni en-
 tia eentia q pr infinitam perfectionem quam sent. Si en-
 conuocentur est pra, cum dependentia ab eentia, et cen-
 tia ipsa concipitur ut a qd quod ab illis ea et per
 actionem accipere. Quia propter ita concipi n possunt
 ut si uirhate et distinguantur. Includunt n in unum qd
 ipsam Dinam eentiam d ab illa uersus includuntur.
 Pra uo in distincte q prantum ingrediuntur, cum sint
 limitata, et finita perfectionis, possunt concipi ut
 aduenientes et dependentes in suo ea a pnti cui in
 dicitur. Deinde concipiuntur ut lei q cadunt extra nam
 cui adueniunt. Nam erit eentia integra a pnti intel-
 ligitur in suo ea sine lei. Uto superaditaz qua
 ad Deum le feratur, qm et drits contrahentes ex-
 tra qm ueni ea dicitur illis aduenire.

Aduerte in non sufficere hanc dis-
 tinctionem lo i inducta, ut accia q per infum in dis-
 tinguntur, dicantur accia lei, nam sunt eentia q dantur
 ap. lei, non in a p. lei distinguuntur, ut attributa Dina
 q ap. lei dantur, non in distinguuntur.

Questio Tertia
 De distinctione graduum Metaphysice

Articulus Primus.

Quomodo nomen communes distinguantur in partibus

His suppositis quod dictasunt in logica quod 4. articulo 2. in praefatione Porphyrii facili nos expediemus. Non est igitur quod de his gradibus in diversis induis L. sapi, L. nihil in n. facile distinguatur a Bucephali a Lati. L. etri, et Lati Pauli, a Bati Ioanis: Sed in uno eodemque in dno solum penitendum est. V. G. in Socrate et pariturandum est in illo Lati distinguatur ex n. Lati a Bati, a Bati a Vincenti, Vincenti a corpore et sic de reliquis.

Probabilior igitur opinio est quod a se non distinguatur hos gradus ex n. Lati, sed ut supra, quam docet S. Thom. 1. p. q. 22. articulo 4. et q. 76. articulo 3. V. G. 1. p. disp. 117. Cap. 4. Ioh. disp. 6. sect. 9. no. 9. et quod citat ex antiquioribus. Probatur 1. si hi gradus inter se distinguerentur ex n. Lati, L. distinguerentur a Bati L. modali: neutro modo dici potest: quod est. Maius pro ex tradita doctrina, probavimus non superioribus quibus una distinctionem ex n. Lati ad aequale dividit in modales et Lati. Min. potest, quod si distinguerentur a Bati possent saltem distinctus existere separati, quod est absurdum: si modalis a Lati gradus esset minus a Lati, quod et est falsum ut patet: quod non distinguatur ex n. Lati inter se.

Deinde probatur quod nullum datur indicium talis distinctionis nam a Lati L. etri et eius Lati nec ad invicem possunt existere separata nec unum perscendere a Lati sub Lati, quod sunt signa distinctionis ex n. Lati. Quid dices propterea distinguatur ex n. Lati, quod a Lati gradus sine a Lati concepti potest. Sed contra quod si hoc esset verum indicium, et in attributa divina daretur distinctio

ex nā lei, quod est falsum. Et Probatur, q̄ possumus in
 Deo unū attributi concipere sine alio. Nec Reas q̄ p̄
 in finitatem in Deo saltem in consp̄. unum quod ab
 tribuē reliqua viā in cludere et nam Dīnām; nam e
 glous in consp̄o includit specificas dīas: q̄ at Petri, ins
 cludit etiam Petri rationales.

3. in Petro p̄ter nām et p̄m nul-
 la dante p̄s actū distincta: q̄ gradus Metaph̄s actus
 in ip̄o nōn distinguuntur. anō probatur, q̄ scilicet is q̄ quāq̄
 alijs p̄sibus, si hēc nā et unita p̄s Petri intelligitur
 satis nihil illi deesse: q̄ non dante in Petro et hęc
 actū distincta. Dices imp̄ta de posita hęc nā et hęc
 p̄s non p̄nt s̄p̄ at se late Petri, q̄ quīs ab illis
 p̄sibus dīlīs desumuntur, et p̄p̄terea unita
 nā et p̄s intelligimus satis nihil deesse Petro. quā
 nō q̄ gradus hī dīstinguuntur a dīssimā et p̄s ex nā
 lei, et non: si nōn dīstinguuntur, nec et intēd̄ dīstīn-
 guentur ut p̄s: si dīstinguuntur, poterunt concipi nā
 et p̄s Petri unita sinḡ illis, et quā concipiāt Petri,
 et se late, quod est magis q̄ b̄viduum.

4. Si homo dīstinguatur a Petro
 ex nā lei, et eius humanitas quib̄vis p̄s ex nā lei ab
 illius dīas singulari, hoc aut est falsum q̄ sublata
 p̄ illūm dīas in q̄nduante, adhuc maneret hęc hu-
 manitas: Sed nihil potest ex singulari sine singu-
 lari dīas: q̄ est, et absolue idē dīas est nōn dīstīn-
 qui quīs Metaph̄s ex nā lei. Quāto alijs proba-
 tiones q̄ in logica traduntur.

2. pars clōis nimirum dīstingui gra-
 dus Metaph̄s unitaliter probatur ex dīssis op̄era
 tōnibus q̄ in induis le p̄nuntur, nam V. G. ut videt
 Paulus, ita et videt Bucephalus. Deinde Martinus

intelligit, non Bucephalus, ite hinc non ille: q' nos-
sumus, considerare alicum gradum in Petro q' similib.
si qui in Bucephalo concepit ut prius videtur, et cursu
alium qui sit prius inbelectionis illius q' per unum de
quatuor contris diuinctis apprehendere: sed hanc eor-
dine uirtutis, q' sit se uim fieri in li: q' uia dicitur
quatuor gradus Metaphysici

Contra hanc spm q' assentit distingui
hos prius inter se ex nra lei et Scoti in 1. dist. 2. q. 7.
et dist. 5. q. 1. Tom. 5. Met. cap. 7. q. 13. Sect. 3. et lib.
7. cap. 12. q. unica epistolam cum q' Scoti magister
sequuntur, q' ex Thomistarum scilicet a ceteris Fer-
rar. 1. contra gentes. cap. 24. et 22. Pro illo contra
nostram sic primo obijcis. Licet non dicitur q' q'
dicitur a nobis signum ad distinctionem ex nra lei, pot-
est in gradus Metaph. ita distingui et probatur, q'
et unum lelati non potest esse sine a li, et in uocatis
per multos sunt q' distinguuntur ex nra lei et in non pot-
est unum sine a li. Praeter propositum Relatorum
exemplum supra mentionem fecimus Dei et crea-
aturarum, actus transcendentis et agentis id. Rediri
creas in primis id heri propter immensitatem di-
cedentiam quam habet ab unitate Dei q' exha-
bit suam imperfectionem: in reliquis uo datur a li
sem hoc signum distinctionis ex nra lei, quod nomi-
num unum potest existere ubi alterum non ex-
istat quod non accidit gradibus Metaphysicis

2. Quando una lei in sua p'fectio a li
quod includit quod non includit a li, distinguuntur ex nra lei:
sicut homo includit in sua p'fectio a li, quod a li non
includit in Socrate: q' ibi distinguuntur ex nra lei. Rediri
argumentum ostendere q' unum ex p' lei a li q' includit

quod aliud a p. lei non includat. Id uo non censuit in gradibus
 metaphis. Nam a p. lei eadem entitas q' esset in Socrate
 est et lazo et homo, et quidquid hic includit a p. lei, in-
 cludit et a l in Socrate. Imo argumentum tenet qui per-
 gi ad solum p. l. solum p. in solum non includit lazo: q' solum
 per in solum, inter se debent inquiri. Unde liquido condat
 dicit solum p. in solum esse contra genus, ne aliquis in solum
 nobis opponat q' ita interpretandus est cum absolute
 docet dicit esse contra genus.

3. Eadem entitas non potest
 esse prius differendi et conueniendi: sed si dicitur metaphis
 est na lei non distinguantur a l in hunc. erit prius con-
 ueniendi, et sil prius differendi a bueh: q' abso lute
 om distinguunt a p. lei gradibus metaphis. Hinc argumen-
 to optimo in species responsum est eadem entitatem solum
 conueniendi dicitur et inaequale esse prius conueniendi et
 differendi, in quo nullum est in uisum.

4. Per uerbum mentis nullo
 potest fieri distinctio inter ens metaphis: q' si alij
 est inter illos distinctio, est a p. lei. ans dicitur, q' quo-
 uis simplex entitas si conueniatur imple est quod non
 conueniatur tota ad quod est: q' non pot aliquid se pres-
 tentari in distinctione nisi in hunc hanc a p. lei. a hunc
 a hunc est in lei, quod se presentatur unico uerbo,
 et aliud, quod non se presentatur, ab a hunc tam nec est
 entitas, q' simplex, q' m m in puncto esse quod indiuisibile
 sit nihil potest assignari quin totum assignetur. Sic
 entitas simplex non potest conueni, quin tota conueniatur.
 q' si a p. lei non includit a hunc q' distinguantur, si
 potest distinguere per inaequale uerbo.

Actu negando prius ans ad proba-
 tionem distingues ans: imple est, quin conueniatur

ista adaequate nego; quin coniegrati ista, & adaequate, & in
adaequate concedo. Quando uero sit distinctio in g'nis mathe-
matis, ista res p' unum quodvis usum exponi mihi inadaequa-
uabe. Vg. in conphi a'ris Petri istus Petrus se p'sentat
tur non in adaequate, sed solum in s' in i' istud in eam quam
habet cum Bucaphalo, non s'm dissimilitudinem, q' re-
p'sentatio sit q' conphi magis uisusos. Nam in conphi
Viuentis Petri magis conphise representati Petrus, quam
in conphi ipsius a'ris, et in hoc magis conphise quam
in conphi hominis eiusdem Petri, sicut exemplum
est in conphi, quos formare s'olemus de diuis a' b:
tributis. Nam in conphi Miri non solum representat et
na' diuis, sed reliqua et attributa, uia in in conphi.
Deinde quidquid Beati unio conphi distinctio in Deo
percipiunt, nos multis conphis percipere s'olemus,
distinguentes attributa, et perfectiores diuis, que
a p' rei sunt una et simpli diuis centas. Gradus
q' o'is metaphis, & conphenti in se, & cum Petri que
metaphis componunt non distinguunt nisi tanquam
uirtualiter, hoc e' p' conphiones aut expressiore s' sem-
per tamen inadaequate conphus, o'is p' ad Petrum con-
trahuntur unica, ac singulari diuis q' ab yisdem non
distinguunt, et immediate contrahit gradum s' p' e' p' u'
in quo superiores o'is conphiontur.

Art. secundus.

Unde gradus metaphisici desumman tur.

Duplici entitati ordo est, q' metaphisicam compositio
incomparantur, quam et entibus conphi istus Deus
excedit p' p' infinitatem. sua ut a libi probatum est.

Aliæ entitates sunt physice simplices, q' n' conblant mō et
 frā, nempe, substantiæ & quales, mō prima, frā veri substantiales
 acciā, tam essentialia, quam spūalia, q' ut in quodammodo
 de caritate mō et de caritate frā inculcavimus se pug
 nat mō hac compositio: a hā sunt entitates compositæ
 physice ex mō et frā, quales sunt. ut his oīs completæ
 sunt lunares, et celestes orbes. De his orbiū q' cum ha
 beant meliā physice compositam inquirandum ē unde de
 sumuntur genus et dicitur, q' cum virtualiter in distins
 quantur in se, idem est ac querere quōd nam, si sentim
 ut per conceptū unā a quibus possumus in illis unum gra
 dum genericum concipere et a hūmper quem is contra
 ratur, qui dicit differentia, qui equis sub his conditione
 distinguantur. Et adem orbiū hā est de dicitur individu
 ante, per quam dicitur per equis contrari: sed q' hāc
 p' o' p'indem thibitatum peculiarē hāc difficult
 latem, peculiarē et arb. tractabitur. De re hāc
 uero sic habet

Simples entitates physice, q' n' in unum
 ex mō et frā n' componuntur desumuntur q' n' mō thaplos
 sicut entitate q' est conveniens et disconveniens eum a hā et quā
 nus est conveniens est omnium unde desumit' genus, quatenus dicitur
 conveniens est omnium unde desumit' dicitur d'g. a d. Michaelē
 q' tenus convenit cum d. Raphaelē desumit' hūis genericus in
 que conveniunt et quatenus et a b' illo dicitur conveniens est sum
 munt' dicitur per quam inter se differunt. conveniētia uō ē
 disconveniētia a posteriori a nobis deprehendit' ex utrobq'
 a dissimilitudine operibus quas exorant. Item ex conven
 ientia quam hōie hūis et calor inter se desumit' hūis
 genericus in quo conveniunt et cō disconveniētia qua
 servant desumit' dicitur. Hāc uō conveniētia et disconve
 niētia deprehendit' ex mō efficiēdi primam substantiam

in quo partim conueniunt, partim disconueniunt. Deinde
in hīs et in illis. Nam sublimis et celestis maius partim conue-
niunt, quia sunt potius ad frās, partim disconueniunt quia diuisi-
mo unaqueque in partem, scilicet celestis inseparabilis, et terrena separabilis.
frās talis ut partim conuenit cum equina, quia utraque est sensu-
siua, partim disconuenit, quia sunt prius diuisarum operum.
Quatenus igitur conueniunt sunt finitum et primum unum genus
de remittit, quatenus diuis conueniunt, sunt et finitum, unde sunt
in diuis.

Maior est difficultas in substantijs mate-
riis, quae ex partibus physicis componuntur. Non enim est maior
ratio ob quam ab una sumantur species metaphysicae. Ab utraque uero
natura sumuntur species et genera a maiori diuisa a frā de diuisa.
Quorum finitum est, quod sublimis subiecti hōit uel eandem
demum species maiorem, et per illam similes inter se sunt: quia
genera in quibus similes sunt ab hac maiori de sumuntur: et
et per frās inter se diuisa partem quae diuisa quae et primum quae
quod differunt metaphysice a frā sumuntur. Hanc in finem
habentem et per multa probantur argumenta. 1.

Quia res spirituales non possunt hōit generum cum careant in maiori
hōit conueniret spiritibus cum rebus uisibilibus. Quia
quia corpora celestia cum hōit maiorem species diuisam a sublimi
natura non possunt cum illis quae conuenire. Quia de
habentem idem genus quod hōit eandem maiorem, atque adeo
hōit hōit et hōit. Laqueus quae subiacent non differunt.
Uel: quia aliquando cum maiori uel diuisa quae hōit, et
genus sumantur a maiori, diuisa a frā et hōit inter se dis-
tinguuntur, quod est falsum. Inuisa a hōit argumenta
quae facile cogitari possunt. Quando quae hōit et diuisa
Thom. maiorem generum comparant, diuisam hōit non docentur generum
de summi a maiori et diuisam a frā. Sed hōit ita de hōit generum
ad certam partem quae diuisam, ut maiori de hōit ad physica species hōit

quodam in Logica capite de substantia, quibus re 2 a. 1. dicitur.
fuit uo infra ma ho patet e d' dicentis.

Quod q' absolute tan dicitur, quam genus
summi ex hta entitate compositi, quod constat in e. h. a. v. g.
at' et re. summum ex hta entitate physica uo: a. 2. gra-
tenus conuenit cum equo et de lignis brutis, late quatenus a b
illis separatur. Haecebt scia D. Thom. 1. p. 9. 5o. art. 4. Mes
ueri quod lib. 1. q. 9. sapientia in 1. dicitur. 8. q. 2. art. 3. Iou.
dicitur. 6. set. 9. no 9. et multorum quod dicitur. Probatur q'
non dicitur a seipsum unde sumantur hi gradus. Deinde
q' tam genus quam dicitur cum primum de reus partibus dicitur
de eom q' impedita totam illorum nam: q' a dicitur et entitate
physica illorum debent de summi. a loqui genus dicitur et
pomi na et dicitur eodem mo, que propter non possent uere pra-
dicari, cum illa q' uere praedicant, saltem implicite dicant
totam nam illud de quo praedicantur.

Observandum uo est cum dicitur dicitur
summi hos gradus amia et gra, non intelligere amia et gra
absolute summi, sed amia prout ab abtulis gra cum co-
paitate et proportione proxima, atq' exierit ad illam
et a gra quatenus uimiliter est proportio nata me, seu po-
terit amia et a gra prout inter se ununtur dicitur con-
ponere physica entitatem. Hae in a gra tribus com-
nibus, hoc est de gra et dicitur immediate genus contrahente
dicitur sint, et intelligantur tam de seibus subalternis
q' generis summi, quam de infimis no generis subalterni.
Hae in eadem hta entitate, im conuenientia et dis-
conuenientiam quam hec cum alijs entitibus de summi
potest substantia, genus summum, gra oia intermedia
et opa, quam immediate Petrus parturpat, et dicitur uo
quibus constituntur, quod considerant hae se patet e,
propterea q' omnia Logica tract. ad dicitur induant e hanc sciam?